

ලෝවැඩ සඟරාව

1. සෙත් සිරි දෙන මහ ගුණ මුහුදාණන්
 සත්හට වන බව දුකට වෙදානන්
 තිත් ගණදුරු දුරලන දිනිදාණන්
 සිත් සතොසිත් නමදිම් මුනිදානන්

2. ඇම පමණින් පැවසූ මුනි දැන තතු
 මෙම හැමදෙන බලවයි දැක්විය යුතු
 තම තම නැණ පමණින් දැන ගත යුතු
 මම නමදිම් සදහම් පැහැදී සිතු

3. සිරිමත් බඹ සිරසෙහි පා පිසිනා
 සැරිගුත් මහ මුගලන් පිළිවෙලිනා
 පිළිවෙන් සරු මහ සගගණ සොබනා
 මුදුනත් බැඳ නමදිම් බැති පෙම්නා

4. මනරම් නරදම් සැරිදම් සඟනට
 මෙලෙසින් බැතියෙන් ඇදිරිත් නම කොට
 වෙසෙසින් පෙලදම් නොම දත් දුනහට
 පවසම් කළකම් පල දැන් හෙළ කොට

5. දහමට සරිකොට එළවෙන් පෙර කී
 කවියට සිත පහදා සිට නිසැකී
 සිහිකොට කඳු පිළිවෙල දොස් නොයෙකී
 නිවණට සපැමිණි සඟ සැට නමෙකී

- 6. එබැවින් එළවෙත් කීවයි අනදුර
නොවෙමින් බැතියෙන් අදුරින් නම කර
සනොසින් ඇඳුවොත් මෙදහම් මනහර
සැබැවින් සිදුවෙයි සගමොක් සිරිසර

- 7. බිම ඉඳ සිට කී බහා නාසන්නේ
විමතිවැ උඩ ඉඳැ සිට නාසන්නේ
කැමතිවැ කීවොත් විමසාසන්නේ
එම වඳ සගමොක් සැප සාදන්නේ

- 8. සියලු සසර දුක් දුරු කර නොයෙකී
අසල කරන මොක් සිරි සැප නිසැකී
සියලු සතුනි පින් කරවයි මුනිකී
නොකල අටෙකි පින්කම් කළ නොහැකී

- 9. සිතුවත් බිය කරවන අරතරයේ
වැටුනොත් එක්සිය සතිසක් නිරයේ
බලවත් දුක් විඳිනෙය කරදුරයේ
මඳකුත් පිණකට නැත අවසරයේ

- 10. තිරිසන් ජාතිය උපන්න පව් කොට
අවසන් නොව බිය පවතී පිටපිට
මඳ සන්සුන් කමකුත් නැත හැම විට
සලසන්නේ කෙලෙසඳ සිතු පිණකට

- 11. උපනොත් ජේතවෑ පව් කොට නොපනත්
 කලෙකත් නොලැබෙයි සෙමි සොටු පමණත්
 උගුරත් නොතෙමෙයි සුරගග වැටුණත්
 කලෙකත් පින් නොකළැකිමයි සිතූණත්

- 12. පව් මිස පියොකැයි නොකරන හැම කල
 මුනිබණ නොපවතිනා පිට සක්වල
 නිසි ලෙස උපනත් ලැබ දුන මනකල
 කිසි කලෙකත් කුසලක් නොකලැකි බල

- 13. දද මිනිසුන් බස් ගෙන කිසි කලෙකය
 තද අකුසල් කොට කුසලින් වැළකෙය
 අද ගොළු බිහිරිව ලදුවත් මේ කය
 මද පින්කුත් නොපිරෙයි බල නිසැකය

- 14. සිත මිස කය නැති බඹලොව සතරෙකි
 සිත නැතිවම කය ඇති බඹ තලයෙකි
 මෙද සත පින් කොට උපදින පෙදෙසකි
 එහි උපණත් කුසලක් නොම කල හැකි

- 15. බලකොටු වන්තර මෙ සසර නගරේ
 මුල සැටු වන් දළු ලන පවු පඳුරේ
 විස කටු වන් සගමොක් මග අතුරේ
 මිසදිටුවන්ටත් කුසලක් නොපිරේ

16.	බුදු කෙනෙකුන් මේ ලොව නූපන්	වර
	අඳුරෙකමය සදහම් නැති මෙ	සසර
	ඉඳුරා නොදැනෙයි පව් පින්	තොරතුර
	සිදු නොකළැකි ඉන් සගමොක්	සිරිසර

17.	සැබවින් දුම් ඇඳුවොත් මුනිඳුන්	කී
	ගොළවන් බිහිරන් සේ නොව	සැළකී
	ඉදිනෙත් මිස තොප කුසලින්	වැළකී
	මෙලෙසින් පින් නොකළැකි කල්	අටකී

18.	දිගුපුළුන් සක්වළවන් සිදු	කුස
	සිය වසකින් උඩ එන කැස්බෑ	හිස
	විය සිදුරෙන් නැගෙනත් දුගතිය	බැස
	තව උපදින්නට බැරි මෙ මිනිස්	කුස

19.	කළෙකිනි බුදු කෙනෙකුන්	උපදින්නේ
	දුකකිනි මිනිසත් බව ලැබ	ගන්නේ
	මෙ දෙකිනි මෙ සසර දුක්	දුරුලන්නේ
	සුදුනෙති කිම වීරිය	නොකරන්නේ

20.	පස් පවු කොට මෙනන්න ලැබ	සෝකය
	ගොස් නිරයේ දුක් විඳිති	අනෙකය
	රැස් කොට ඉන් පින් මෙ මිනිස්	ලෝකය
	සිස් නොකරව් කළකින් ලත් මේ	කය

- 21. කන්නන් මෙන් විස අඹ පල ඊස්සේ
 මන් සන්නොස් කර කිම පල සෙස්සේ
 දැන් දැන් එයි මරුවා පසු පස්සේ
 ඉන් පින්නමය කටයුතු නම් දස්සේ

- 22. ඉස ගිනි ගත්තෙකු එගිනි නිවන ලෙස
 කුසලට මදකුත් පමා නුවොත් මිස
 මෙසසර අත්හැර නොයන මෙ දුක් රැස
 වෙසසින් නැත අත්හරිනා උපදෙස

- 23. තැනකින් ගෙන දැමුවත් කැට නුව කුස
 අතරක නොරදන මෙන් මේ බිම මිස
 සිත සතොසින් පින් නොකළොත් නිසි ලෙස
 නැත සිටිනා තැන් සතර අපා මිස

- 24. තිරව නොසිත කුණුකය මෙන්මා යේ
 නොතිර බවට විදුලිය උපමා යේ
 නිතර මෙකය පවකට නොනමා යේ
 කරව කුසල් වීරිය නොපමා යේ

- 25. අදුරෙහි අස් ලොම විදිනට දුරැදී
 විදුලිය පැහැ වැරදුණහොත් වරදී
 විදුලිය වන් මේ කය ලත් තැනැදී
 සිදු නොකළොත් මතු සගමොක් වරදී

26.	කොතැන චූචත් නැත මරු හට	රාදා
	විඳින මෙ සැප පින් ඇතිතෙක්	වේදා
	ගෙවන සසර දුක් බුදු දම්	නාදා
	කුමන නැටුම් කෙලි කවට	සිනාදා

27.	සැදැහැත්තන් හට බව දුක්	නොකැමති
	යහපත් කල් මේ කල් මිස වෙන	නැති
	දුනිතොත් දන් සිල් ගුණ සෙත	නොනැවති
	පැයකුත් අවුරුදු දහසක්	විතරැති

28.	අද අද එයි මරු පින් කර	ගන්නේ
	කෙලෙසද සෙට මරු හේනි	සිතන්නේ
	කිකලද මහසෙන් මරු ඇප	වන්නේ
	කුමටද කුසලට කම්මැලි	වන්නේ

29.	කුමටද කා වී නිති	සැරසෙන්නේ
	කොතැනද මේ කය අරගෙන	යන්නේ
	ඇම සද නොමැලිව පින් කර	ගන්නේ
	එම වද බව සයුරෙන් ගොඩ	ලන්නේ

30.	තෙරව සසර සයුරෙන් තොප	නොලසා
	තිරව ලබන මොක් සිරිසැප	සකසා
	තොරව පවිත් නිතොරම මුනි	දම්සා
	කරව කුසල් වීරිය පසු	නොබැසා

- 31. හැමවිට කුසලට සිත පාදන්නේ
 නිවනට මග එමවද සාදන්නේ
 වැඩකට කී බස් කිම නාදන්නේ
 නිරයට වන් කලදෝ තොප දන්නේ

- 32. මොක්සිරි දෙන මුනිඳුන්ගේ උපතෙකි
 කප් කෙළ සිය දහසකිනුත් නොලැදකි
 පත් වු එ බුදුන්ගෙන් යුත් මෙකලෙකි
 එත් වැරදුණු නැත පරලොව පිහිටෙකි

- 33. අත්වැඩ පරවැඩ සමච සිතන්නේ
 මෙත් සිත සවිසත කෙරෙහි කරන්නේ
 එත් බැරි නම් තොප සසර ගෙවන්නේ
 සෙත්පුර සැප කෙලෙසකද ලබන්නේ

- 34. මස් ලේ නැති ඇට බලු ලෙවකන්නේ
 කුස් පිරුමක් පලයක් නොලබන්නේ
 ලෙස් එ සැපතෙහි සැප නොසිතන්නේ
 දොස් නොපෙනෙනු මිස දුක්මයි වන්නේ

- 35. මස් කැටියක් ගත් උකුසෙකු අහසේ
 මස් නොදැමුව උකුසන්ගෙන් වැනසේ
 පස් කම් රස ලොබ කලහොත් එමසේ
 පස් විසි මහ බයකින් දුක් සැලසේ

36.	සෙන සලසන මුනි දුම් ඇත	සුමිහිරි
	ඇත තොපගේ කන් ඇසුමට	නොබිහිරි
	නැත කරනට කුසලක් මෙ තොපට	බැරි
	සතර අපා දුක් වද විදිනට	බැරි

37.	කරන කලට පවු මීරිය	මීසේ
	විදින කලට දුක් දැඩිවෙයි ගිනි	සේ
	ඇදින එ පවු දුරලන	උපදේසේ
	නුදුන මැනවි තුන් දොර	අවකාසේ

38.	අදමින් ජීවත් වෙනවා	විතරට
	දැහැමින් මිය යනු සොදමැයි	දනහට
	මෙලෙසින් වදහළ මුනි දුම්	සිහිකොට
	සැබැවින් පින්කොට පැමිණෙව්	නිවනට

39.	එකම සතෙකු තම මව් මළ	දුකටා
	වෙනම හැඬූ කඳුළේ බිඳු	වලටා
	මෙහැම මුහුදු දිය අඩුවන	කලටා
	තවම සසර ආලය ඇයි	තොපටා

40.	ලිප ගිනි මොලවන තෙක් දිය	සැළියේ
	සැපයක් යයි කකුළුව දිය	කෙළියේ
	එපවත් තොප සිතතොත්	නොහැකිලියේ
	සැපයක් නම් නැත කමිරස	කෙළියේ

- 41. උඩු සුළඟට අල්වාගෙන යන්නේ
 තණ සුළ නොදැමී නම් අත දන්නේ
 වර පල යයි කමිරස තෙපලන්නේ
 එද කළ කම් නිරයේ පැසවන්නේ

- 42. පිරාලෙන් අරගත් අබරණ මඟුලට
 දමමින් ගැනිවන අයමෙන් අනුනට
 පෙර පින් ඇතිතෙක් විදිනා සැපතට
 තෙපි දැන් උඩඟුව නොවිදිවී නිරයට

- 43. වදයට බැඳගෙන ගෙන යන සොරැටා
 වද මල් දම්ලු බෙර පිරිවරටා
 ලද ඉසුරෙහි ලොබ වුවොත් පින්ටා
 එද සැපතෙහි කළ කම් මරු රවටා

- 44. දැමුවෙන් ගිරි මුදුනෙන් ගෙන සොරැටා
 පවතින් කම් නැති මෙන් ඇඟ ගිමටා
 ජරයෙන් මිඳෙමින් යන මරුමුවටා
 සැපතින් කිම පවු කම්කළ නොපටා

- 45. අලවන මේ කම් රස දොස විමසා
 පලයවු තපසට පුළුවන් වයසා
 පල රස විඳ ගස උඩ උන් මිනිසා
 මුල සිදිනාතෙක් ඉදිඳෝ නොබැසා

- 46. බණ නම් නිබොරැය මුනිවරැයින්නේ
 කය නම් නොතිරැය අදහා ගන්නේ
 පණ නම් තණ අග පිණිබිඳු වැන්නේ
 පිණ නම් නොපමාවම කර ගන්නේ

- 47. අසත් මෙමා කී දෙය වැඩ ඇතිවන
 පසත් සිතින් උන්නත් පවු කරමින
 උපත්නොතින් මතු යක් බු පිසසුන
 සයින් ඇවිඳු පිණකුත් බැරි එ පවින

- 48. ලොබේ සිතින් පව් කළ හැම සතටා
 සබේ කියති ගෙනගොස් යම රජුටා
 ඉබේ ඉන්නට නොයෙදී සිතු රඟටා
 ලැබේ නිරාදුක් පැමිණී එවිටා

- 49. නොසිත් නොයෙක් සැප වීඳු සමහරැ නිති
 ඇසින්නම දැක පවු පින් කළවුන් ගති
 බසින් කිවත් අදහා පින් නොකරති
 ගොසින් නිරේ වැටුණොත් දුක් නිම් නැති

- 50. පින් පවු නොදැනම අනුවණ කම් කොට
 කන්නත් මස් රස සොදමැයි කර තුට
 ඉන් ගැලවෙනු බැරි නොගොසින් නිරයට
 දැන් එම ආලය අරින්නේ අද සිට

- 51. කාලා රසමුසු බෝජන කර පෙම්
 ගාලා සුවදැනි සඳුනුත් මනරම්
 ලාලා අබරණ නිසිලෙස සැරසුම්
 පාලා ගියවැනි බහුරු කෝලම්

- 52. මෙබස් තම නුවණින්ම විමසා නොතිර වූ කය ගති අසන්නේ
 දෙනිස් කුණුයෙන් යුතුව මදකුත් සාරනු බව නැණින් දන්නේ
 මිනිස් බව ලත් තැනේ කුසලක් නොකර උන්නොත් අපල වන්නේ
 සතිස් එක්සිය නිරේ වැටුනොත් එදයි අනුවණ කම් දැනෙන්නේ

- 53. පෙරත් ජාතියෙ පතා ගත් දැන හේතුබලයෙන් මෙනැන්නේ
 ලගත් වෙන්නොවැ සමග දවසැර උන් නුමුත් සෙනෙහසින්නේ
 පණත් යන කල තනිව ගෙයි උන් අයත් වෙන්වෙති බඳින්නේ
 පිණුත් කල නිති කැටුව යෙයි ගිය තැනේදී සැප විඳින්නේ

- 54. සාර නු කුණු කයත් ඇරගෙන කරන බහුනාටක තදේ
 නැර තම ගිම් සමග දවසැර උන් නමුත් සැප විඳි විදේ
 ගෝර මරුවා පැමිණි කළ දැන යන්ට කැඳවා එම සදේ
 බාරවම සිටුවන්ට බැරිවද පිනක් කර ගත්තොත් සොදේ

- 55. සරණ මුනිඳුගෙ අදහ පිණකුත් නොකර ඉන්නේ කුමටදෝ
 මරණ පැමිණෙන කලට යමයා ඇවිත් කැඳවා යන්ටදෝ
 කරන සොදකම් දන් පිනක් කළ කියනු නුවණින් සොදවෙදෝ
 කුමන අනුවණ කම්ද නැයිති අඩනු සිටුවා ගන්ටදෝ

56.	අඩාලා කම්පාව උන්නත් ඉතින් දැක්මක් තනාලා සිත පිණක් නොකරම කිමිද උපයා දමාලා යන නරක කුණු කය කුමටදෝ සැප දිනාලා සුර පුරට යන්නට ම කී මේ රණ	නොවන්නේ තරන්නේ විදින්නේ අසන්නේ
-----	--	---

57.	සිටින ඇවිණ ගෙන මෙ සසර විදින මෙ සැප ජරයෙන් තැළි බලන නැටුම් වැනි විදුලිය මෙ දැන නොකර කුසලට	බිලියේ තැළියේ ඵලියේ කම්මැළියේ
-----	---	--

58.	දන් පින් බැරි දෙකැයි නො අන් කළ පින් අනුමෝදන් උන් කළ පින් සරි පින් ලැබ ඉන් වද සග මොක් සැප	සිතන්නේ වන්නේ ගන්නේ සාදන්නේ
-----	---	--------------------------------------

59.	සයට වේද රස මුසු බත් ගදට වේද ඇඟ සුවද ලෙඩට බේති මේ මෙලොව කුමට මීට සැපයෙකැයි	කන්නේ කරන්නේ සතුන්නේ සිතන්නේ
-----	--	---------------------------------------

60.	මානෙන් ඉදිතත් මේ සැප සීනෙන් ගැ සුවදක් සේ දානෙන් සීලෙන් නොකළොත් පානෙන් අඳුරට ගෙන යයි	පෙරැමය බොරැමය දුරැමය කරැමය
-----	--	-------------------------------------

<p>61. දර රැස ගිනි ඇවුළු කල
ගිනි මිස දර යැයි යන බස
එම ලෙස එක් කොට වදහළ
දුක මිස කයෙකැයි යන බස</p>	<p>නිබදේ
නොයෙදේ
මුනිදේ
නොයෙදේ</p>
<p>62. ඉදිනොත් බෝ කළ ජරයෙන්
නැතහොත් වැදගැයි මරුමුව
මෙ මහත් ජරමර දෙදෙනා
මෙ සැපත් සැප යයි ගනිදෝ</p>	<p>විසිරේ
කුහරේ
අතරේ
කවරේ</p>
<p>63. අසල් ගෙයක සොරකම් ගිය
කුහුල් සිතින් ඉදිගේ තම ගේ
සියල් සතුන් මරු ගෙන යනු දැක
කුසල් නොකර ඉන්නේ ඇයි නොව</p>	<p>දවසෙක
රැක
දැක
සැක</p>
<p>64. ගග යන ඇත් කුණ ඉඳ මස්
සිඳු මැද වැද වැනසුණ මෙන්
ලද ඉසුරෙහි ලොබ කළහොත්
බව සඳුරෙන් ගමනෙක් නැත</p>	<p>රසටා
කපුටා
නොපටා
ගොඩටා</p>
<p>65. පර සතුරන් එති එති යන
හැර අඹු දරුවන් යන තොප
ගොර ජර මරු එනු දැක දැක
පරමාදව ඉන්නේ ඇයි</p>	<p>බසටා
වලටා
වෙනටා
පිනටා</p>

66.	ගග වතුරෙහි යන මිනිසකු ආග කළ ඔරුවට නොනැගෙන සග මොක් දෙන බණ අදහා දුගතියෙ වැද නොප කිම දුක්	දුකිනේ ලෙසිනේ නොගෙනේ විඳිනේ
-----	---	--------------------------------------

67.	සිල්ප නැටුම් සේවා කම් පෑ අල්ප දෙයක් උදෙසා විඳිනා සිල්ප හදා රැකකෝතින් තතු කල්ප දහස් සුර සිරි විඳිනේ	තද වද ලෙද වද
-----	---	-----------------------

68.	උන්නත් නැගි සිටිනට බැරි සිටියත් ඉඳිනට බල නැති ජරපත් වූ කළ නොතිබෙයි මේ කරතොත් කරගත් දන් පින්	තීරුව චාරුව රුව සීරුව
-----	--	--------------------------------

69.	මුත් හැම අඹු දරුවන් පින් බලයෙන් බෝ කල් උන් කළ පින්මය උන් ඉන් සිත ලොබමය නොප	උප්දින්නේ පවතින්නේ රදවන්නේ පවතින්නේ
-----	---	--

70.	සීල ගුණෝ පිහිටා ගෙන ආලය කර නොප රකිනා ආල පියඹු දරුවෝ නම් බාල කලට කෙළිනා උතු	නොයිදේ නිබදේ මෙසදේ වලදේ
-----	---	----------------------------------

- 71. දූක් ගෙන රැස් කළ දන හැර
නික්මෙනු නිරයට නරයන්
දූක්ගෙන අඹු දරුවන් නිති
මොක් දෙන පිරිසිදු සිල් නොම
කැමති
සිරිති
රකිති
රකිති
- 72. නොලදත් අහරක් සා දූක් දුරු
නැතුවත් කඩ රෙද්දක් එක
බලවත් නිරයේ තද දූක් සිහි
මදකුත් පසු නොබසිවු තෙපි
කොට
පටකට
කොට
පිනකට
- 73. නසතොත් සිත ලොබ අනුවණ
වසතොත් සැදැහැත්තන් ඇති
දෙසතොත් සගමොක් දෙන
අසතොත් මුනිදුන් වදහළ
දොසමය
දෙසමය
උපදෙසමය
බසමය
- 74. වැනුවා නම් බුදු ගුණ
තැනුවා නම් තම සිත
දෙනුවා නම් දන් පින්
දිනුවා නම් පරලොච
වැනුවාමය
තැනුවාමය
දෙනුවාමය
දිනුවාමය
- 75. අසතොත් නිබොරුව මුනිදු
හරිතොත් නොතරා දස
රකිතොත් සිත පිරිසිදු කොට
දනිතොත් මෙ සියල්ලට මේ
තෙපුල්මය
අකුසල්මය
සිල්මය
කල්මය

<p>76. මෙසසර රුක දුක් විස පලගන්
ලෙස සිටිනේ පව් සිය පලයෙන්
නොස වඩමින් ඉන් බැහැර නොලා
දස අකුසල් පල අසව මෙයින්</p>	<p>අතු
යුතු
සිතු
මතු</p>
<p>77. බුදු බණ අසමින් සිත
කුරු පණ කම් ඇර පිය එ
පර පණ නැඟුවොත් කවර
අපමණ දුක් දෙයි සතර</p>	<p>සතපායේ
පායේ
උපායේ
අපායේ</p>
<p>78. මැඩියන් නයි මුව ගොදුරුව
පණුවන් කනමෙන් රස විඳ
සැලෙමින් ජරගොර මරුමුව
බල මුන් පර පණ වනසන</p>	<p>ඉඳයා
විඳයා
වැඳයා
ලෙඳයා</p>
<p>79. බලයෙන්වත් කිසි යම් සොර
සියතින් වත් දැන්වූ
පර සන්නක දෙය ගත සොර
නිරයෙන් නිරයට පැමිණෙයි</p>	<p>සිතකින්
උපදෙසකින්
කමකින්
එතෙකින්</p>
<p>80. ලොබිනා මිහිරිව සොරකම් කළ
විඳිනා දුක් මේ ලොව මෙතෙකැයි
මෙඳිනා එ දැක දැක ඉන් නො
ඉඳිනා කල කිකලෙක වේදෝ</p>	<p>සත
නැත
නැවත
සෙත</p>

81.	අඟු කොට ගත නොතබති
වද කොට මැරුවත් නැත එ
ලගු කොට නොසිතවී පවී
නිරයට ඇදගෙන යන එම	ආදාරය
විචාරය
පරදාරය
පාරය
82.	අසවා මකියන බස්
මුසවා බස් කීවා එක
වසවා දෙවිලොව යන මං
පැසවා මිස නාරී ගොර	අරතරයේ
මුරයේ
තරයේ
නිරයේ
83.	පලදෙන පවී පින් දෙක නොලබා
පවසන බස් උර සක් මාලා
බිඳවන බස් වැඩ නැති
මතු වන දුක් නොදැනෙන	මේ
මේ
කේලාමේ
වේලාමේ
84.	ඇවිස නොබැණ බස් කනට යවුල්
සිත සතොසින් කිය කියතොත් පිය
පරැස තෙපුල් බිණුවා නම් මහ
එවිස නොයයි පරලොව දුක් දී	ලෙස
බස
දොස
මිස
85.	පෙර සිට විසතුන් නොකියා
දෙලොවට වැඩ නැති බස්
කෙළියටවත් එ වැඩ නැති
නිරයට වැද යන රජ	වැළකී
අකුසලකී
බසකී
මාවතකී

86.	අන් සතු සැපතක් දැක දළ උන්ට නොවී මට වේ වයි උන් කළ ඒ සිත හටගත් උන් මතු නිරයේ දුක්මයි	ලොබිනේ සිතිනේ පවිනේ විදිනේ
-----	---	-------------------------------------

87.	රිසි නු දනහට කර නසිවයි යන සිත බසිනා නිරයට කිසි කලෙකත් ඒ	වාදේයා වැපාදේයා ඒපාදේයා ඒපාදේයා
-----	--	--

88.	නිවනට මග මේ යයි මුනි කී දහමට වෙන්වූ දෙසැටක් සරි කොට ගත් සිත වෙයි මිසදිටු සසරට බිජුවට මැයි ඒ	යම් සමයම් යම් සමයම්
-----	--	------------------------------

89.	නට සිල් මිසදිටු ගත් අය අට ගත් කප් ගිනි කඳු මැද අට මහ නරකය පැසුනත් පිට සක්වල ඒක පෙදෙසක	කැමතී පැසෙතී නොමැතී පැසෙතී
-----	--	-------------------------------------

90.	නොයෙකී රසබිම නිඹ බිජුවට ඒමැකී සිටිනෙය තිත්තව පල මෙම කී මිසදිටු අදහස් ඇති කළ කී දෙය අකුසල් මිස පිත්	ලත ගත සත නැත
-----	---	-----------------------

91.	මේ දස අකුසලි නෙකකුත් උපදෙසකින් බසකින් එවිගස එක් අදහස සිත නොවලස මොහු හැම දෙන නිරයට	කළහොත් කරවුවොත් සිතුවොත් යෙත්
-----	--	--

92.	කරදර දස අකුසලයෙන් වැර සැර පැවොත් මෙමිනිස් මෙර ගිරි මුදුනෙන් හුණු මෙන් පරතෙර නැති දුක් සයුරේ	නොමිඳී ලොවිඳී නොරැඳී කිමිඳී
-----	--	--------------------------------------

93.	බුදුවත් මෙනෙකැයි නොකියැකි බලවත් මහ දුක් විඳුවන හැම සිතුවත් බියවන අටමහ ඔසුපත් සහ එක් සිය සතිසෙක්	පිරිසිඳ සඳ නිරයඳ වඳ
-----	--	------------------------------

94.	තෙසියක් තෙප් මුව වැඳ සිඳුරුව දවසක් මිනිසෙකු විඳි දුක් නො මොහොතක් නිරයේ විඳි දුක් අබැටක් හා සරි වේදෝ	ගත නැවත සමවත හිමවත
-----	--	-----------------------------

95.	පෙර අගනක් එක් එළි දෙනක ඉස සියලග වැළඳි ගිනි දැල් නිරය දුක් ඇය ඇග ලෝම ගණනේ ඉස් කැපුම් මෙම රග වේය කාටත් අකුසලේ	සිඳා විඳා ලදා ලෙදා
-----	--	-----------------------------

- 96. කෙළියට කඩක් සඟවා යහළුවෙකු ගෙනේ
 හෙළි කොට නැවත දුන් මිනිසෙකුට එතෙකිනේ
 විළි වැස්මක් නොලැබිණි දෙවි උණත් අනේ
 කෙළියටවත් නොකරවු සොරකමක් දැනේ

- 97. නැණ නැති අයෙක් පෙරපරදර පව් පැවති
 ගුගුරුති ගැලෙති තිස්වා දහසින් උඩෙති
 නිමි නැති තවම ලෝකුඹු නිරයේ පැසෙති
 නොකරති මෙපව් නුවණැති අය වැඩ කැමති

- 98. ලැදිව රජෙක් බොරු බස් කී විගසකයා
 නැතිව රිද්දි බලයක් ඒ මිනිස් කයා
 පොළොව පළා ගෙන ගොස් වැටුනි නරකයා
 මෙලොව සතුනි ඉන් බොරු කීම නරකයා

- 99. පිසුණු කියා සඟ දෙනමක් වෙනස් කොට
 පැසුණු එකෙක් නිරයේ කල්පයක් සිට
 මුහුණු කුණුව තව ජේතව විඳ ගැහැට
 පිසුණු බසක් නොකියවු අඳ පටන් කොට

- 100. පෙර මහණෙක් සඟ ගණහට බැණ නපුරු
 නිරයේ වැටී බිම සත් ගව් වැඩෙන තුරු
 ගොර දුක් විඳ තව ජේතව සිට කුරු
 පරහට එයින් නොකියවී බස් නොපියකරු

<p>101. කීවොත් වැඩක් නැති බස් ගොර නිරා
මහත් කුරිරු දුක් විඳ යළි අවොත්
කීවත් සැබෑ නොගනිති ඔහුගේ බස්
ගෙවත් සසර දුක්මෙම නොකියතොත්</p>	<p>ගැබේ
මොබේ
සබේ
සැබේ</p>
<p>102. අන් සතු දෙයක් වේවයි සිතුව තම
ඉන් දුගතියෙහි දුක් විඳ අව මේ
උන් සිතුවා සිදු නොම වෙයි සිතු
මින් මතු සිතක් නෙ සිතවි එවැනි</p>	<p>හට
ලොවට
ලෙසට
පවකට</p>
<p>103. බෝවාදහස් පැසවන නිරය වෙන
වැපාද නම් රුඳු මන බව නපුරු
ආවාද දුක් විඳුවන උපනුපන්
වැපාදයක් නොසිතව දැන දැන</p>	<p>වෙන
වන
තැන
සිහින</p>
<p>104. කලක් නිරා දුක් විඳ විටෙක ගොඩ
නොයෙක් රෝග අටගෙන ගත වෙයි
උදක් නුවණ නැතිවේ සිත වෙයි
මෙවක් පටන් විස මෙන් සිතව</p>	<p>දුටු
අරිටු
කිළිටු
මිසිදිටු</p>
<p>105. බවයෙන් බවයෙහි කෙලෙසුන්
තොප දැන් විඳිනා දුක් දැන
සසරින් ගොඩ නැගුමට මුනිඳින්
ලෙස පින් පවසමි ඇඳුවොත්</p>	<p>නොයෙකී
නිසැකී
කී
යෙහෙකී</p>

<p>106. අන්තට අලසව නොකොට
පින්මිස අනෙකක් නොකොට
තුන් සිත පිරිසිදු කොට දුන්
උන් ගිය ගිය තැන ලැබෙයි</p>	<p>විදානය
පදානය
දානය
නිදානය</p>
<p>107. ඇතුලට වැද ගෙය ඇවිලෙන
පිටතට හළ බඩුමය වැඩ
මෙසිතට ගෙන ලොබ නොව දුන්
තමහට එම වද මතු පල</p>	<p>ගින්නේ
වන්නේ
දෙන්නේ
දෙන්නේ</p>
<p>108. බුදිනට ගත බත් පිඩ මිස වෙන
යිදි හට දුන් දෙව මතු දුක්
මෙමහට ඇත ඉතිරිය දෙමි යන
හැම රට රජසිරි සැප ලදුවත්</p>	<p>නැත
නොවිඳින
සිත
නැත</p>
<p>109. පින් නොකරන දුදනන් බස්
තුන්දොස් මල දුරුකර සිත
පන් සිල් නිති අට සිල් රැක
ඉන් මොක්පුර පැමිණෙව් නොව</p>	<p>නාදා
පාදා
පෝදා
බාදා</p>
<p>110. ලොළ සිත මුළ සිඳ සිහි නැණ
සිල් පිරිසිදු කොට සඳරැස්
වල් රකිනා සෙමරකු මෙන්
කල් නොයවා ඉන් මොක් සිරි</p>	<p>සිතිනේ
ලෙසිනේ
රකිනේ
ලබනේ</p>

<p>111. වෙත්වා සවිසත සැම කළ
පත්වා සැපතට රෝ දුක්
යෙත්වා සමගිව නිවනට මුනි
මෙත් බාවන නම් වැඩි පින්</p>	<p>නිදුකි
වැලකි
කී
කමකි</p>
<p>112. යහපත නොසිතන සැටි මේ
කිපි සත උනුනට වෙති
හැම සත වෙත කළ මෙත්
සැක නැත සගමොක් සැප</p>	<p>දුනයා
වේදුනයා
බාවනයා
සාදුනයා</p>
<p>113. දෙන්නන් දැන දුන් රන් සේ
දුන් දුන් සේ තම කළ පින්
එන්නෙන් දියුණුව තියුණුව
ඉන් දැන් නුකුසිත වවි පින්</p>	<p>පොළියට
අනුනට
තමහට
දීමට</p>
<p>114. මුනිදුන් කී බණ කරමින්
දෙසමින් දනහට වඩමින්
එපිනෙන් නොපැමිණ නිරයට
ලැබගන් මතු සගමොක් සිරි</p>	<p>පුහුණු
කුලුණු
දරුණු
දියුණු</p>
<p>115. දිවමන් මුනිදුන් දුටුමෙන්
බණ දන්නන් හට වැඳ අත්
පදයෙන් පදයට අදරින්
එපිනෙන් නිරයට යන මං</p>	<p>නොසවා
ඔසවා
අසවා
වසවා</p>

<p>116. දුරකොට හමවට සිත ඇති
ගරු කොට වැඳ වැඳ දුටු තෙක
මුනිදුට පුදකළ බත් මල්
සතහට සගමොක් මග එම</p>	<p>මානේ
මානේ
පානේ
පානේ</p>
<p>117. ඇත ලොව වනපස මල් හම
කොතැනක පිදුවත් මුනිදුන්
සිත මෙවිතර පිනටත් නොම
සත සසරින් ගැලවෙන්නේ</p>	<p>දවසා
උදෙසා
සලසා
කෙලෙසා</p>
<p>118. මුනි පුත් සග ගණ මවිපිය
ජරපත් කුලදෙටු ගිලනුන්
රැක සිත් සේ කළ අත් පා
සුවපත් කර සිරි විදුවයි</p>	<p>ගුරුවර
තවසර
මෙහෙවර
සුරපුර</p>
<p>119. ලොව ඇත්තන් නුවණින් විමසා
හිත ඇත්තන් යැයි නොසිතා
ගුණ ඇත්තන් ගුණ කීමෙහි නොව
නුවණැත්තන් පින් කරන</p>	<p>දැක
වෙනසක
සැක
උපායෙක</p>
<p>120. ගොඩ මේනේ සත් වග බව
ගෙන නිවනේ සිටුවන තුටු
තුනුරුවනේ ගුණ සිහි කළ
නැත විඳිනේ සසරෙහි දුක්</p>	<p>දුකිනේ
මතිනේ
සිතිනේ
ඉතිනේ</p>

121. පින් මිස නැයන් වන පිහිටක්	නැත
උන් දෙන මතු හිමි වන දෙයකුත්	නැත
ඉන් මතු අදහා සිහි කරතොත්	සත
අන් කුසලක් නොකළත් මෙම දේ	ඇත
122. පුරවා සත් රුවනින් මුළු	දෙරණය
කරවා පායක් ඔබ ලොව	පමණය
බදවා රන් දඳු ලා මිණි	තොරණය
දෙනවාටත් වැඩි පින්	බුත්සරණය
123. අපමණ සැප සපයා දෙන	සතහට
කුරැපණ අවබිය පැවතුම්	නැතිකොට
බුදු බණ ලෙස පැවතුම් බැරි	මෙතොපට
තිසරණ මිස පිහිටෙක් නැත	සසරට
124. අසමින් මෙදහම් අලසව	නොඉදේ
පුරමින් මෙසියළු පින්කම්	නිබදේ
කෙලෙසුන් මුළු නොතබා සිත	පසිදේ
මැබගන් සගමොක් මතු දුක්	නොවිදේ
125. සිගපත් එකෙක් පෙර අනුරුදු තෙරුන්	දැක
තමලත් බතින් දුන්නේ එකම	සැන්දෙක
බලවත් එයින් සුරපති විය	ඉන්දක
නැණවත් කරවි දුන් පින් පල මෙයින්	දැක

126. දවසක් විතර සිළ රැකි කුලගනක්	පෙරා
දහසක් සුරඹ පිරිවරමින් රැවින්	සරා
තම සක් දෙවිඳු මග සිරි විඳ	නිරන්තරා
විගසක් එසිළ තොර නොකරවී සිතින්	දුරා

127. කෙලෙසුන් කෙරෙන් තොර කර සිතූ	තනාමය
නිඳුකින් ලැබෙයි බඹලොව සැප	මනාමය
ඳුදසුන් නිවන් දෙයි මරසෙන්	දිනාමය
පිනකින් උතුම් පින නම්	බාවනාමය

128. කළ පින් දීම නම් තම සිත සතුව	කොට
බැඳි රන් හිණොක දෙවි ලෝ සයට	නැගුමට
නැගි පුන් සදෙකි අව බිය ගිම්	නිවීමට
නිති පින් එයින් දෙව දුටු දුටු දනන්	හට

129. දන්දෙන සදෙහි දෙවිරම්වෙහෙර	මුනිඳුට
පින් අනුමෝදන්ව මිනිසෙක් එතැන	සිට
පින් ලැබෙතිස වැඩතරමින් එ	සිටුහට
ඉන් දුන නුදුන කිම	අනුමෝදනාවට

130. බුදුන් දෙසන බණ මිහිරෙන්ම සිත	තැනී
පසන්ව උන් මැඩියෙකු කෙවිටකින්	ඇනී
එයින් චුතව සුර සිරි මදිය	දැහැමිනී
මෙවන් දහම ඇඳුමට මැළි නොවවී	දැනී

<p>131. දූක්ෂත් සතෙක් මුනිදුන් වෙත සිත
එක් දාගැබක දියබෙරමය මලක්
සක්විති සැපත් ඉන් සත්තිස් වරක්
දූක් නැත මෙපුද කලහොත් අකුසලින්</p>	<p>පැහැදී
පිදී
ලදී
මිදී</p>
<p>132. වෙස් සබු මුනිදු දැක එක් වරකි
තිස් එක් කපෙක දුගතිය දුක්
තොස් වඩවන නරඝුර ඉඝුරු
සෙස්ස නැතත් මෙකුසල බැරි</p>	<p>වැන්දේ
නොවින්දේ
වින්දේ
කුමන්දේ</p>
<p>133. මින් ලබමී නොසිතා කිසි
මුන් සසරින් ගොඩලමී යන සිත්
පින්පවී දෙකම නොවරදවා කිවොත්
ඉන් තොප විදින සැප මෙතෙකැයි නැත</p>	<p>උපකරණ
කුලුණ
බණ
පමණ</p>
<p>134. කළහොත් සිල්වතුන්හට නිති
දුටු සත්කෙනෙක් වෙති ඕහට ඉතා
නැණ ඇත්තවුන් සාදන පින්
ඉමහත් පින්කි දැනගතියොත් ඉතා</p>	<p>වතාවත
හිත
වතාවත
හිත</p>
<p>135. පින් කම් කරන අය ඒ දියුණු වන
මන් සත්තොසින් එහි ගුණ කියන ඇති
උන්උපනුපත් තැන පැතිරෙයි ලොව
පුන් සඳ පහන් වූ මෙනි අදහවී</p>	<p>ලෙස
ලෙස
යසස
මෙබස</p>

136. තිසරණ ගත් එක් මිනිසෙක් එක	කලෙක
නොපැමිණ දුගතිට සිට කප් එක්	නිසෙක
අපමන සැපත් සගමොක් සැප ලදි	නිසැක
එසරණ නොගෙන තොප විදිනේ ඇයි	මෙදුක

137. අනුවණ කමින් සිහි නොකරනු මිස	සත්ත
අසරණ තොපට පිළිසරණක්මය	නියත
බුදුගුණ සිතින් එකඟව සිහි	කරතහොත
අපමණ සැපත් සිදුවෙයි සැක නොකර	සිත

138. ලොවට උතුම් මුනිරජුගේ ගුණ	විපුල
සිතට රැගෙන සිහිකළ නුවනින්	නිමල
සතට නොවී කලෙකත් බව දුක්	අසල
යසට එයින් සිදුවේ සුඛසිරි	මගුල

139. නොදැනෙනුවත් හට පවී පින් නියම	කොට
බඳ ලෝවැඩ සඟරා පිනෙති	හැමවිට
ලද සැපතින් තොර නොව ලැබ	නිති පිහිට
වැඳ සවිසත සැනසෙත්වා	මොක්පුරට

140. වීදාගම වෙහෙරෙහි මෙන් තෙරිඳු	සඳ
සාදාරණව පැවසූ මෙන් සිතින්	නඳ
බාදා නොවී මොක් දැකුමට බැඳි	මෙපඳ
පාදා සතත් සිත පවතීවා	නිබඳ